

PEDRELLIANES 2024**L'art de la composició****Taula 1 – *Aprendre a compondre***

Participants: Bernat Vivancos, compositor i professor de composició de l'ESMUC; Montserrat Torras, compositors i professora de composició de la Fundació Conservatori del Liceu.

Moderadora: Ana María Dávila.

- Es pot ensenyar a compondre? Sí i no. Hi ha aspectes tècnics que es poden ensenyar, però quan s'entra als espais d'estètica o gust personal, el treball del mestre és més aviat d'acompanyament.
- La tecnologia juga a favor i en contra. Pot ajudar a resoldre els problemes tècnics de la composició i també posa a l'abast dels alumnes una gran quantitat d'informació, però tot això també fa que l'esforç sigui mínim.
- Es constata que els alumnes que arriben a l'especialitat de composició impartida pels centres d'ensenyament superior de música Catalunya són, en general, molt joves (18 anys) i obtenen el seu títol també molt aviat (22, 23 anys), fet que, possiblement, sigui un error, perquè la composició requereix una certa maduresa. És imprescindible continuar aprofundint la formació durant uns quants anys més i, si és possible, fora d'Espanya.
- També es constata que molts alumnes de composició tenen un gran desconeixement de la música actual. Cal que els mestres donin visibilitat a compositors i compositores que no estan prou representats, parlant de la seva feina i comentant les seves obres.
- Els alumnes arriben molt encarats a com poder viure o treure profit de la composició. Cada any es titula una gran quantitat de compositors, dels quals només una petita part aconseguirà destacar. Afortunadament, el ventall laboral és molt ampli i inclou àmbits com la música per cinema, teatre o publicitat, que ofereixen bones perspectives per guanyar-se la vida.

Taula 2 – *Espais per als compositors del segle XX*

Participants: Albert Sardà, compositor, enginyer, professor d'Història i Estètica de la Música al Conservatori Municipal de Música de Barcelona; Agustí Charles, compositor, doctor en Història de l'Art, professor de composició al Conservatori Superior de Música de Saragossa.

Moderadora: Ana María Dávila.

- El panorama musical a Catalunya ha canviat molt des de les darreres dècades del segle XX fins ara. I en aquest canvi han tingut molt a veure l'ESMUC i l'ensenyament superior. Hi ha hagut una renovació en tots els aspectes, en l'actitud del professorat i també en la incorporació de molts llenguatges que abans no hi eren. Això ha comportat un increment molt important en el nivell qualitatiu.
- Així i tot, es constata que els compositors del segle XX —entre ells figures com Joan Guinjoan, Xavier Montsalvatge, Jordi Cervelló, Carles Guinovart o David Padrós—, que no es programen mai. Es considera que això està vinculat a un fet més o menys inevitable que és la novetat que representen els compositors més actuals —els quals també seran substituïts per altres autors passat un temps— i el canvi generacional dels

- programadors, que es decanten pels autors que els són més propers. De totes maneres, aquest és un fet generalitzat i no passa només a Catalunya.
- Cal prestar més atenció al patrimoni, però això no l'han de fer els compositors —que no poden esdevenir contínuament promotors de si mateixos— ni els seus hereus quan aquests ja no hi siguin, com tampoc les seves associacions, el funcionament de les quals pot ser molt variable en funció de les persones que estan a càrrec. Són les institucions del país les que han de vetllar per aquest patrimoni i valorar la creació musical catalana.
 - Un altre problema que s'intueix és que hi ha moltes iniciatives que funcionen perquè hi ha algú darrere que les impulsa, però que quan aquestes persones ja no hi siguin, deixaran de fer-se. Cal arbitrar canvis que afavoreixen la continuïtat i la interconnexió d'aquestes activitats, però això l'ha de fer una entitat superior.

Taula 3 – Percepcions i realitats al segle XXI

Participants: Joan Magrané, compositor i president de Joventuts Musicals de Catalunya; Mariona Vila, compositora i pedagoga. **Moderadora:** Ana María Dávila.

- A diferència de les generacions precedents, per a les quals l'aprenentatge i l'ofici musical van ser un camí en solitari, les generacions més joves reconeixen haver estat afortunats perquè han pogut gaudir de mitjans i companys de viatge, i de professors que els van obrir portes; mestres que van impartir el seu ensenyament sense cap prejudici, deixant que els seus alumnes trobessin el seu camí amb absoluta llibertat. Gràcies a això, els compositors joves no han tingut por de situar-se allà on volien estèticament.
- Es fan avanços pel que fa a la presència de la música contemporània a l'oferta musical. I la resposta és bona, possiblement perquè les escoles de música també han ajudat a obrir les orelles del públic.
- Un altre aspecte positiu de la situació actual és que cada vegada hi ha més relació entre compositors i intèrprets, els quals també fan els seus propis encàrrecs, perquè així poden fer propostes personals que els diferencien. Per a l'autor, aquesta col·laboració és molt enriquidora i ajuda perquè les obres s'interpretin més d'un cop.
- En la tasca de vetllar per la preservació del patrimoni musical en un món clarament virtual, les editorials són més importants que mai perquè eviten que els materials desapareguin i els preserven de manera ordenada, quelcom que no sempre passa quan aquests fons documentals només estan en mans dels autors. Tot i això, segons s'ha expressat en la Taula 1, hi ha compositors que prefereixen tenir la seva música *on line* i lliure de drets, perquè tothom que vulgui la pugui descarregar i tocar. En aquest cas es comenta la possibilitat de replantejar la funció de les editorials i que aquestes esdevinguin més un mànager del compositor que no pas un editor.
- La intel·ligència artificial és una realitat nova que planteja molts reptes, però un d'ells és, sense dubte, que obligarà els compositors a fer la millor música, perquè de l'altre ja s'encarregarà la màquina.